

Txakurrak beti txakur

**Miren Azkarate
Badiola**

Pasa da beste behin ere Martxoaren 8a. Mundu guztian zehar indarrez betetako irudiak ikusteko aukera izan dugu aurtengoan ere. Adin guztietako emakumeak eta feministak, umeak, gazteak, helduak... denak batera abesten, oihuka, pozik eta haserre, ospakizuna bai baina aldarria den egunaz gozatzen.

Medio ofizialek denbora eskaini diote gai honi egun honetan, ohi baino gehiago beharbada. Baina ez dituzte ez irudi guztiak eman, beti bezala. Ez dituzte

erakutsi egun honetan mundu guztian zehar izan diren poliziaren jazarpen eta oldarraldien irudiak. Bai, egun honetan ere, txakurrak beti txakur, hemen eta munduko edozein zirrikitutan.

Ez dituzte erakutsi adibidez Istanbulen emakumeen manifestazio baten aurka botatako gas negar-eragileen irudiak; edota Parisen metroko eskailertan eserita zeuden ehunka emakumeak nola atera zituzten arrastaka, kolpeka bidea ireki zezaten; edo Txilen tankeetatik ur txorrotadak jaurtiaz poliziak; edo

(eta urrutira joan gabe) hemen Euskal Herrian identifikatu eta Mozal Legea ezarri dieten emakumeen kasua. Hiltzen gaituzten honetan, urtean behin hartuko ditugu batera kaleak eta hau da zuen jarrera? Polizia jaun-andreak, ez al zaizue iruditzen indarra beste leku batean jarri beharko zenuketela behingoz?

Azkenaldian pankarta originalak eta oso onak ikusi ditut hainbat gairekin, gaurkoan horietako batekin bukatuko dut: “Koronabirusa baino okerragoa da zure kuadrillako bat zipaio izatea”. •

Oroitza

Antton Izagirre

Irakurri eta entzun dizkiagu hitz xamurrak, goxoak, kolorez jositako berbak. Neuk ere lerro hauek eskaintzen didaten aukeraz baliatu nahi diat agur eupada igortzeko. Bazekiat irakurriko dituala. Irri egingo duk, betiko moduan. Bai, bazekiat, eder zale baintzen ere, ez ditut izan sekula losintxak gogoko.

Entzungo huen behin baino gehiagotan badirela sekula hil beharko ez liratekeenak; agian heuk ere ezagutuko huen bat baino gehiago eta ziur aski halako aitorpenen bat egingo haiz. Oraingoan hiregatik entzutea tokatu zaiguk eta buruarekin zalantzarik gabe aitortu diagu. Hiri gehiegizkoa irudituko zaik eta egindako lana lantalde bati eskertuko diok eta haienganako laudoriotan ur-

tuko haiz. Nik ez diat ukatuko hala izan ez denik, baina horretan ere beti asmatu izan duk.

Denok aitortu diagu, irakaskuntzaren etengabeko berrikuntzari eginiko ekarpena. Hik Hasi mugimendutik, aldizkariaren orrietatik, pentsamenduaren sarkontzetik, emozioen aldarrikapenetik egin duk/duzuen/dugun ibilbidea sendoa eta irmoa izan duk eta horretan, hiri aitortzea gustatu ez arren, *alma mater* izan haiz. Ez zekiat nola esan hi gehiegi lotsarazi gabe, halako liderra edo... ez, agian hiri, «itzaina» deitzea gehiago gustatuko zaik. Badakik, idien aurretik bidea erakusten zuen hura. «Kar, kar» egingo duk, bizkarrean kolpetxo bat emanaz, hor eten nahian bezala kontu horiek.

Aitortzen diat, mugimendu horren hasiera hartan ez genuela pentsatu ere egingo halako balioak biltzeko gai izan zitekeenik, baina pauso bat aurrera eman eta ausartu hintzen tira egitera eta, bere bueltan, askotan mokoka ibili izan garen ikastola eta eskola publikoetako irakasleak batera lanean jartzeko dohaina izan duk.

Orain aste batzuk jaso genian berria: «Joxe Mari Auzmendi hil duk!». Mina hartu genian baina biharamunean kantuan agurtu hindugun. Hirekin batera zahartu nahi genian, borrokatu genuenagatik borrokatzeari utzi gabe, baina hi aurretik joan haiz, beti bezala, aurretik bidea egiten.

Ba jakin ezak, orduan ere, hire alboan nahiko genukeela! •